

thi her vilde Fristelsen blive for at sætte Aktieemissioner og forøget Seddeludstedelse i Forbindelse med hinanden. Mindretallet har derfor stillet Ændring dels om en progressiv Dækning, saaledes at naar Seddelemmissionen øges udover 100 Mill. Kr., skal Gulddækningen for Forøgelsen være mere end 50 pCt., og hvad der udstedes ud over 200 Mill. Kr., skal have fuld Dækning, ligesom Mindretallet foreslaar, at det forbydes Banken at deltage i Aktieemissioner.

Med Hensyn til Statens Andel i Udbyttet, da anser Mindretallet Privilegiet for i Øjeblikket at være en stor Værdi for Banken og at blive en større for Fremtiden. Men Mindretallet anser det for farligt at tage en stor Afgift *forlods*, enten Banken tjener eller ikke tjener noget. Mindretallet maa i alt Fald forlange, at 4 pro mille af Aktieudbyttet først henlægges til Reservefond, altsaa ca. 120,000 Kr., inden Staten overhovedet faar noget. I og for sig vilde Mindretallet ønske, at *Aktionærerne først fik 4 pCt., og at derefter Resten deltes lige mellem Stat og Bank*; da en saadan Ordning formentlig vil støde paa stærk Modstand hos Regeringen, skal man nøjes med at foreslaa, at de 750,000 Kr. nedsættes til 600,000 Kr., og at Staten til Gengæld faar ikke Fjerdedelen, men Hælvten af det Restoverskud, der bliver tilbage, naar Aktionærerne have faaet 6 pCt. og Reservefondshenlæggelsen er sket. Mindretallet mener, at det er uklogt at drive Banken ind i et Udbyttejageri, hvad den vilde nødes til, naar der forlods for baade Henlæggelse og Udbytte sættes en saa stor Sum som 750,000 Kr.; yderligere vil det, at Banken faar $\frac{3}{4}$ af Restoverskuddet, ogsaa sætte en Præmie paa Jagten efter et stort Udbytte. En Nationalbankaktionær bør have en god Udsigt til altid at have ca. 6 pCt. af sine Penge, hverken mere eller mindre, idet de ønskværdige Aktionærer i en Seddelbank ere Folk, der søge en god, sikker og velformentelig Pengeanbringelse, men ikke Folk, der spekulere i Kursavancer, som jo forudsætter svingende Udbytte.

Mindretallet har yderligere ønsket, at Staten skal overtage for 3 Mill. Kr. i ny Aktier mod at give Banken derfor 3 Mill. i 4 pCt. kgl. Obligationer, idet Staten hermed vil opnaa at eje 10 pCt. af Aktiekapitalen og Banken straks vil faa sin Kapital udvidet til 30 Mill. Kr.

Forskelle mellem den Ordning, Regeringen foreslaar, og den, Mindretallet ønsker, er den, 1) at *efter* Mindretallet tegner Staten 3 Mill. Kr. i Aktier til pari, 2) Staten faar ikke Fjerdedelen, men Hælvten af Overskuddet efter 2,500,000 Kr., hvad der svarer til over 8 pCt. Udbytte af Kapitalen og $2\frac{1}{2}$ pCt. af Bankens disponible Kapital (38 Mill. Aktiekapital og Reservefond + 62 Mill. udækkede Sedler = 100 Mill. Kr., 3) men til Gengæld a) opgiver Staten Andel i Gevinsten ved, at Sedler gaa tabte og ikke indløses, b) nøjes med 600,000 Kr. forlods i Stedet for 750,000 Kr. og c) tillader endelig, at der forlods henlægges 120,000 Kr. til en Reservefond, enten Staten faar Overskud eller ej.

Denne Ordning betyder, at naar Banken har mindre end $8\frac{1}{3}$ pCt. af sin Kapital, faar Staten *mindre* end efter Regeringens Forslag, men *mere*, naar Banken giver over 8 pCt. — hvad der er i sin gode Orden.

Sammen med et andet Mindretal har man stillet tvende Ændringer; den første er den, at de Nationalbanken tilhørende Ejendomme skulle betale deres Afgift, men at Banken derimod bør beholde sin Skattefrihed med Hensyn til Indkomst- og Formueskat.

Det Beløb, der i Øjeblikket er Tale om — 7,000 Kr. —, er saare ringe; men bag ved ligger det Princip, at fast *Ejendom bør beskattes* uden Hensyn til, hvem der ejer den. I mange Aar førte man Kamp om dette Princip's Gennemførelse og bør nu ikke gaa bort fra det.

Den anden Ændring angaar Oprettelsen af Filialer; den fremtræder som et Paabud til Ministeren, naar Bankens Kapital skal udvides, da at gøre sit Samtykke afhængigt af Oprettelsen af visse Filialer. Mindretallet henviser til en Skrivelse, Pro-